

[Flemming Hansen]

med. Man kan sige, at det har taget provokerende lang tid, men nu er regeringen enig med oppositionen i, at der skal gennemføres en sådan undersøgelse; det er selvfølgelig, fordi man står over for en enig opposition, og fordi man i sit eget bagland har mange folketingsmedlemmer, som er enige med oppositionen, og derfor skal vi naturligvis have denne undersøgelse.

Vi er glade for, at undersøgelsen bliver opdelt i to dele, nemlig en kortsigtet undersøgelse og en ny langsigtet undersøgelse. Den kortsigtede undersøgelse skal undersøge og klarlægge begivenhedsforløbet omkring det tilsagn, som den 23. august blev meddelt Sparekassen Nordjylland. Vi er også glade for, at undersøgelsesretten skal vurdere, hvilken retsstilling der må antages at tilkomme Sparekassen Nordjylland og endvidere give en vurdering af de eventuelle berettigede forventninger, der fra statens side måtte være skabt hos sparekassen.

Vi går selvfølgelig også ud fra, at mange af de spørgsmål, der har været behandlet i Folketingets Erhvervsudvalg og i spørgetiden, indgår i hele denne undersøgelse. Der er jo nemlig tale om en sag, som vedrører stort set hele vort samfund, og som i hvert fald er meget væsentlig for det nordjyske område, hvor der er tale om, at mange mennesker og en stor virksomhed med mange arbejdspladser er kommet i en ulykkelig situation.

Jeg vil godt hæfte mig lidt ved tidsfaktoren i den undersøgelse, der er lagt op til. Vi havde selvfølgelig gerne set, at den kunne have været afsluttet hurtigere end de 3 måneder, som vi forventer den vil vare; men vi må nok sige, at vi synes, det er rimelig hurtigt alligevel, og derfor har vi stillet os tilfreds med det.

Vi er også tilfredse med, at det er en dommer fra Sø- og Handelsretten, endda rettens præsident, der skal behandle sagen. Sø- og Handelsrettens præsident har jo store erfaringer – ikke lige i den slags sager, men i sager om økonomiske forhold – og derfor er det godt, at det bliver ham, der skal dømme i sagen. Vi er glade for, at der kun bliver én dommer, for derved er der mulighed for, at sagen kan behandles hurtigst muligt.

Vi vil, ligesom det blev lovet af den foregående ordfører, medvirke til en hurtig sagsbehandling i udvalget og ser frem til undersøgelsens konklusion.

Thor Pedersen (V):

Her, hvor vi skal tage stilling til en sag, der rokker ved regeringens troværdighed, er det nødvendigt at se lidt tilbage i historien.

Ved sin tiltræden den 25. januar understregede statsministeren, at regeringen ville skabe tillid og respekt for vores folkestyre. Der måtte i befolkningen ikke kunne herske den ringeste tvivl om, at lovgivningen og dens forvaltning skulle foregå på en betryggende måde.

Statsministeren har under sin opstigning i Socialdemokratiet, ikke mindst efter at han erobrede formandsposten, ført en lang politisk moralkampagne, indtil han blev statsminister, og jeg skal blot nævne et par enkelte eksempler. I 1992 sagde den daværende formand for Socialdemokratiet f.eks., at vi var ved at få en situation, hvor ligegyldighed over for grundlæggende retsprincipper bredte sig mere og mere, og skulle vort gamle, fornemme og stolte demokrati bringes til fuld respekt igen, var det tid, at befolkningen sagde stop. Han sagde også, at det er til enhver tid regeringens ansvar at oplyse om det, hvis man opdager, at lovgrundlaget ikke er i orden.

Men fra regeringens tiltrædelse den 25. januar 1993 gik der kun godt 2 måneder, til den første minister måtte træde tilbage. Det var justitsminister Pia Gjellerup, der blev belastet af skandalen omkring det socialdemokratiske kursuscenter Solhavgården, hvor hun havde været bestyrelsesformand, og hun er siden blevet meldt til politiet.

Og nu har vi så – kun 10 måneder efter regeringens tiltrædelse – den første sag, der nødvendiggør en dommerundersøgelse. Vi står her med et for regeringen ynkeligt sagsforløb og en fuldstændig uansvarlig ledelse. Regeringen har med næb og kløer kæmpet imod, at Folketinget fik de nødvendige oplysninger til bedømmelse af sagen. F.eks. oplyste skatteministeren, støttet af statsministeren, at alt var foregået lige efter bogen, at alle regler var overholdt til punkt og prikke, og at der intet usædvanligt var i denne sag.

På trods af dette blev sagen holdt nede med en dyne af tavshed; men spørgsmålene blev for mange: Hvorfor blev telefaksen sendt den 23. august kl. 03.38? Hvad var meningen? Hvem havde godkendt, at den blev sendt? Havde f.eks. statsministeren godkendt det? Hvad var industriministerens rolle? Hvad var økonomi-